

PISATELJSKI IZZIV 4

Ključne besede: Dopust, ocean, mučenje, krvodajalstvo, okolje, barje

"Leposlovje pomeni lepo besedo."

DRUŽENJE Z LEPO BESEDO

MESTNA OBČINA CELJE

Antiky
knjigarna in antikvariat

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

Zveza
Kulturnih
Društev
Celje

Pisateljski izzivi Celjskega literarnega društva

Pisateljski izziv 4:

Izziv ob pomembnih svetovnih dnevih v juniju in juliju

Urednik zbirke

Bojan Ekselenski

Avtorji proze in poezije

Barbara Ribič Jelen, Blaž Šafarič, Bojan Ekselenski, Ljudmila Conradi, Julija Jagodič, Klementina Sambolič, Marija Deželak, Marjan Škoda, Matej Krajnc, Nada Tržan-Herman, Nevenka Brešar, Renata Cigler Gandolfo, Tanja Mencin, Zdenka Jagodič

Oblikovanje

Bojan Ekselenski

Naslov uredništva

Celjsko literarno društvo,
Gledališki trg 4
3000 Celje
literarno.drustvo@outlook.com

Izdajatelj

Celjsko literarno društvo
Transakcijski račun
05100-8010642929

Zbirka

Izzivi

V Celju, 2021, 1. elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 81583363](#)

ISBN 978-961-6458-18-4 (PDF)

KAZALNIK

Uvodnik

Dela

6	Bojan Ekselenski	6
9	Aljoša Peperko <i>Nasmeh in žarek</i>	9
	Barbara Ribič Jelen <i>Sanjska služba</i>	10
	Blaž Šafarič <i>Hrčki v pšeničnem oceanu</i>	14
	Bojan Ekselenski <i>Vztrajanje</i>	15
	Julija & Zdenka Jagodič <i>Dopust na oceanu</i>	19
	Klementina Sambolič <i>Očarana</i>	20
	Ljudmila Conradi <i>Haiku pentlja</i>	22
	Marija Deželak <i>Rezka - še imamo čas</i>	24
	Marjan Škoda <i>Ocean</i>	27
	Matej Krajnc <i>Mučenje na barju</i>	29
	Nada Tržan-Herman <i>Hudičev motivator</i>	30
	Nevenka Brešar <i>Krvodajalstvo</i>	31
	Renata Cigler Gandolfo <i>Glasbeni stolp</i>	32
	Tanja Mencin <i>Vse teče</i>	38

Razpisi

40

Program Fanfesta

40

Vsesledje 41/2022

42

Supernova

43

Fanfest

45

Pisateljski izzivi

48

*Zadnja
stran*

Matej Krajnc

Bojan Ekselenski
(predsednik društva)

Pisateljski izzivi Celjskega literarnega društva so dosegli svoj namen – spodbudili so razmišljanje o različnih idejah in igranje z

ubeseditvijo le teh. Mnogi sicer imajo težave s pisanjem na osnovi določene ideje, a za celovitega avtorja tudi to ne bi smela biti nepremostljiva ovira.

Na naših izzivih se nekateri redno pojavljajo, nekateri so občasni, a pomembno je, da se ustvarja lepa beseda.

Predstavitev literarnih izdelkov – Druženje z lepo besedo lepo ponazarja bistvo ustvarjanja leposlovja. Gre za lepe besede, ki prinesejo lepe občutke pri avtorjih in seveda bralcih. Ne smemo pozabiti, da pisanje za javnost, kot je objavljanje v različnih publikacijah ali branje svojih del na javnih nastopih, pomeni pisanje za ljudi okoli sebe. Pisanje leposlovja je torej ustvarjanje zase in za ljudi okoli nas.

Pisateljice in pisatelji v lepe besede reflektiramo dogajanje okoli sebe in v sebi. Idej okoli nas je več kot dovolj. Naj se samo navežem na dogajanje v zadnjem času in s katerim smo vsi na nek način povezani:

- Referendum Zakona o vodah
- Cepljenje proti Covid-19 in življenje v zdajšnji fazi epidemije
- Dopusti
- Predsedovanje Slovenije Svetu EU
- Mladi mucki so pokukali v svet

- Vročinski val
- Olimpijada
- Poletje v Celju

Ključne besede so nastale na osnovi svetovnih dni v juniju in juliju:

- Svetovni dan varstva okolja: 5. junij
- Svetovni dan gasilcev: 8. junij
- Svetovni dan oceanov: 8. junij
- Svetovni dan boja proti otroškemu delu: 12. junij
- Svetovni dan krvodajalstva: 14. junij
- Svetovni dan osveščanja o nasilju nad starejšimi: 15. junij
- Svetovni dan boja proti širjenju puščav in suše: 17. junij
- Svetovni dan beguncev: 20. junij
- Svetovni dan ALS: 21. junij
- Svetovni dan podpore žrtvam mučenja: 26. junij
- Svetovni dan prebivalstva: 11. julij
- Svetovni dan barij: zadnjo nedeljo v juliju

Izbrali smo naslednje ključne besede:

- Dopust
- ocean
- mučenje
- krvodajalstvo
- okolje
- barje

Pravila so ostala enaka. Izberemo najmanj dve od naštetih ključnih besed in napišemo zgodbo ali pesem. Če je časa več, saj o navdihu ne dvomimo, se lahko napiše več del.

Glede na to, da je časa za pisanje največ dober mesec, smo izredno presenečeni nad množičnim odzivom. Glas o naših izzivih je šel tudi izven meja našega društva.

Do zdaj smo izdali tri brošure Pisateljski izziv, vse so kot PDF dostopne na naši spletni strani cld.si. Če jih zložimo v celoto, to bomo tudi nekega dne storili, dobimo pisani nabor poezije in proze.

V tej poletni vročini niste prišli mene poslušat, temveč smo vsi tukaj zaradi sodelujočih avtoric in avtorjev:

- Aljoša Peperko – Nasmeh in žarek
- Barbara Ribič Jelen – Sanjska služba
- Blaž Šafarič – Hrčki v pšeničnem oceanu
- Bojan Ekselenski – Vztrajanje
- Julija in Zdenka Jagodič – Dopust na oceanu
- Klementina Sambolič – cel venček poezije
- Marija Deželak – Rezka
- Marjan Škoda – Ocean
- Matej Krajnc – Mučenje na barju
- Milka Conradi – Haiku
- Nada Tržan-Herman – Hudičev motivator
- Nevenka Brešar - Krvodajalstvo
- Renata Cigler Gandolfo – Glasbeni stolp
- Tanja Mencin – Vse teče

Skratka, imamo obilno bero, Klementina je primaknila kar pol pesniške zbirke. Pa gremo po vrsti, kot je že utečeno.

Aljoša Peperko

Nasmeh in žarek

Na dopustu ob oceanu,
ob hladni reki,
toplem morju,
pod goro.

A je važno
al' je drago,
al' da ti je drago
in da dragi so s teboj.

Nasmeh in žarek,
poljub na popku,
življenje se živi.

Barbara Ribič Jelen

Sanjska služba

Na ekranu silovito utripa piškotek. Preko celotne površine se pojavi napis z velikimi krepkimi črkami: »Želiš dobro plačano sanjsko službo na sanjski lokaciji?«

Nekoliko nižje v desnem kotu pa z majhnimi črkami na rumeni podlagi: »Za več informacij klikni tukaj!«

Premaga ga radovednost. Ugiba: »Sanjska služba?«

Usta se mu raztegnejo v zadovoljen nasmeh: »Ravno prav. To je ta trenutek idealno zame« in klikne.

Sledi zapis: »Na idiličnem otočku sredi oceana.«

Potem v novi vrsti: »Zagotovljena namestitev in hrana!«

In še: »Plačilo 9.999,99 evra za sedem dni spremljanja populacije novo odkrite vrste ptic draco solitarius.«

Pomisli: »Le kakšna čudna sorta je to, da so jih odkrili šele zdaj?«

Novo utripanje: »Nikar ne zamudi! Sanjska služba je pravzaprav dopust. Kdor prej pride, prej melje. Pritisni enter za nadaljevanje.«

Znova ga požgečka radovednost in klikne.

Pilot športnega letala mu z desnico pokaže majhen otok. Videti je kot drobna zelena pika. Ko se mu približata, opazi, da gre za visoko goro, močno poraščeno z drevjem. Ima podobo starčevske glave z dolgo brado. Drevesa se v vznožju zredčijo in pokrajina se spremeni v travnato ravnino. Ob morju je videti širok pas peščene obale, na njej pa med palmami čepi nekaj kolib. Kraj je redko poseljen. Malce ga zaskrbi, a odmahne z glavo in se osredotoči na pristajanje v plitvini.

Pričaka ga moški s prsteno blede poltjo. Oblečen je v klasično poslovno obleko.

Čeljust se mu povesi od šoka. Ne more verjeti, da vidi prav. Sredi divjine na otoku v južnem morju je nekdo oblečen kot maneken na pisti. Nejeverno zmaje z glavo.

Moški spregovori: »Stanovali boste v eni od kolib in tja vam bom vsak dan prinesel tri obroke hrane. Toaletnih prostorov ni, potrebo opravljate v gozdu, umijete se v morju. Jutri dobite opremo in razložim vam, kaj boste delali, do takrat ste prosti.« Puf in že izgine.

Stvari odloži v kolibi na obali, ki je najbližje morju. Odhiti na plažo in se vrže v vodo. V bližini opazi nenavadno veliko meduzo, ki ima živo rdeče obrobljen klobuk in še bolj živo rdeče migetalke. Prestraši se in takoj pobegne. Pomisli, da ima srečo, saj ga meduza ni oplazila in opekla.

Uleže se na visečo mrežo, ki je razpeta med dvema palmama in uživa v sončnem zahodu. Zmoti ga prihod neznanca. Tudi ta ima prsteno bledo polt in je oblečen v poslovno obleko. Ima osladno prijazen glas: »Gospod, ponujam vam vrhunske kozmetične bio izdelke. Niso jih testirali na živalih in ne vsebujejo parabenov, aluminija in GSO. Izdelki so izredno kakovostni in danes veljajo samo za vas akcijske cene. Trije izdelki za ceno enega.«

Neustavljivo nadaljuje:« Tukaj imam odlično kremico proti opeklina in prav zagotovo boste potrebovali sprej za zaščito proti komarjem.«

Zastrmi se v njegove gole prsi in doda: »In tudi depilacijsko kremo.«

Osebek žlobudra o odličnih učinkih krem, sprejev, dezodorantov, mil, šamponov.

»Ničesar ne potrebujem.« zamahne z roko, kot bi odganjal nadležno muho.

Neznanec vztraja: »Imam tudi prehranske dodatke. Izboljšajo videz kože, nohtov in las. Hrani morate obvezno dodajati probiotike za boljšo presnovo in odličen imunski sistem.«

Razjezi se, in ko moški glasno zajame sapo, da bi nadaljeval, zatuli: »Kaj hočete reči, da sem plešast? Zdaj pa dovolj. Ničesar ne potrebujem. Izginite. To je vendar samotni otok. In vi ste našli ravno mene, da ...«

Ne uspe dokončati misli, ko doživi nov šok. Moški v trenutku izgine. Kot bi izpuhtel.

Zjutraj ga prebudi sonce. Na tleh zagleda kup opreme z navodili in

pojasnili ter napotek, kje naj išče novo odkrito vrsto ptic. Na pladnju leži eksotično sadje in pomisli, da je to njegov zajtrk. Glasno razmišlja: »Kako nenavadno. Le kje se skriva osebek, ki me je včeraj sprejel in kako, da ga nisem slišal, ko je prinesel opremo? Morda bi imel kako vprašanje zanj.«

Nekaj časa uživa v bogatih okusih sadja, potem pa se odpravi proti gori. Ptice se menda skrivajo med gostim drevjem.

Le nekaj korakov po ravninskem delu otoka, in zviije ga v trebuhu. Komaj utegne sleči hlače. Gosta brozga se ulije iz njega. Eksotično sadje ima očitno nenavaden učinek. Še dobro, da s seboj vedno nosi papirnate robce.

Pot nadaljuje v senci dreves, kakršnih ni še nikoli videl. Obda ga oblak nadležnih komarjev. Opikajo ga, kot bi bil posebno dobra gostija ali vsaj krvodajalec. Otepa se jih, krili z rokami in obenem spraska do krvi. Zdaj mu je žal, da je včeraj nagnal trgovskega potnika. V takem okolju bi mu še kako prav prišlo sredstvo za odganjanje mrčesa.

Končno odžene komarje, a približuje se mu moški, oblečen v poslovno obleko. Srhljivo je podoben trgovskemu potniku, le nekaj na njem je drugače. Ima strog in resen izraz v očeh in nosi obrazno masko. Slišati je oster, ukazovalen glas: »Ha, pa sem vas dobil. Jaz sem inšpektor Globalne zdravstvene organizacije in nadzorujem spoštovanje ukrepov proti covidu 32. Štiristo evrov kazni, ker ne nosite maske.«

Čeljust se mu povesi do prsi: »Ka..., ka..., kako vendar? Saj smo sredi divjine in daleč naokrog ni nikogar. Zakaj pa bi masko sploh moral nositi?«

Inšpektor ga pomilovalno pogleda: »Kazen vam pač ne uide. Vaša kri lahko okuži komarje, ti pa druga bitja na otoku in že imamo pravo epidemijo.«

V roke mu porine obvestilo o izrečeni kazni in izgine.

Pridušeno zagodrnja: »Ta je pa dobra. Na osamljenem otoku sredi oceana dobim kazen, pa teh prekletih ptičev še našel nisem. To je pa že pravo mučenje.«

Utihne in se prestrašen ozre naokrog, da ga ne bi našel še kak inšpektor za nadzor preklinjanja.

Nenadoma za hrbtom zasliši gromko prhutanje kril. Obrne se in

čeljust se mu znova povesi. Preseka ga misel, da je prekleta ptica našla njega. Na drevesu sedi primerek zmaja, ki ga opazuje, kot bi ga želel pojesti. Potem odpre gobec, da se zableščijo tri vrste ostrih zob in pihne. Ogenj mu osmodi lase, obrvi in brado. Prestrašeno zakriči: »Izgini!«

V naslednjem hipu pomisli, da bo zdaj čisto zares plešast.

Na ekranu se pojavi drugačen utripajoč napis: ZARAČUNAVAMO VAM KORIŠČENJE HOLOGRAMA, Z NAZIVOM SANJSKA SLUŽBA, V VIŠINI 9.999,99 EVRA.

Blaž Šafarič

Hrčki v pšeničnem oceanu

»Blaž, jutri se boš moral zgodaj vstati, ker bomo šli na njivo orat, da posejemo pšenico. Saj veš, da brez pšenice ni kruha,« mi je ata rekel in nadaljeval: »Pripravi voz, plug, brano in krave, da gremo na njivo.«

Odpeljali smo se na njivo, jo preorali in pšenico posejali.

Na ta dogodek so že čakali fazani in prepelice, ki so pridno požirali semena, ki niso bila z zemljo pokrita.

V jesen, ko je pšenica že vzknila, so se po njej pasli divji zajci.

Kar v jeseni niso požrli fazani, prepelice in zajci, je to na pomlad prav prišlo srnam, ki so se po zeleni pšenici pasle.

Ko je prišla pomlad, si je Slavček v pšenici naredil gnezdo in visoko med oblakih pel pesem o pomladi.

Ko se je bližala žetev, so na zrelo pšenico navalili hrčki, ki so si z zrelo pšenico pridno polnili podzemeljsko ozimnico.

Ko je to videl naš ata, mi je rekel: »Blaž, pripravi voz, dva 200 litrov soda in upreži krave, da iz potoka v sode nalijemo vodo in se odpeljemo do naše pšenice, kjer bomo hrčke z vodo zalili, da nam ne bodo pšenico uničevali.«

Ko smo se približevali naši njivi, je ata rekel: »Tu, kjer je nekoč bilo jezero in barje, je zdaj nastal ocean žitnega polja, kjer se ob rahlem vetru in ob sončnem vremenu med seboj preliva rumeno žitno klasje, kot zlato v ogledalu.«

Ko smo prišli do naše njive, mi je ata rekel, da naj hrčkovo ozimnico polnim z vodo, on pa bo z motiko ubijal hrčke, ki bodo prilezli ven, iz hrčkovega brloga.

Po uspešno opravljenem delu je ata rekel: »Upam, da na naši njivi, na kateri bomo mi orali, pšenico sejali in davek plačevali, hrčki ne bodo več našo pšenico uničevali.«

Bojan Ekselenski

Vztrajanje

Magda me je zaskrbljeno opazovala. Čeprav ni niti z besedo omenila, sem vedel, da se ne strinja z mojo odločitvijo. Vse bolj sem vanjo dvomil tudi sam. Že skoraj mesec dni sem se mučil s kopanjem v kot poper suhem pesku. Magda verjetno ni razumela pomena naše kmetije. Šlo je za ohranjanje dediščine, čeprav gre za otok življenja na robu oceana peska.

»Res misliš, da lahko z lopato dosežeš vodo? Tole mučenje s krampom in lopato ...«

Naslonil sem se na lopato in dvignil pogled:

»In kaj naj? Se predam? Nobena od firm za izkop noče delati zame. Vse ima pod palcem tisti Abdul Ibn Hamas s svojim Abdul Corp.«

Magda je prhnila:

»Vse se je spremenilo.«

Jezno sem pljunil v suhi pesek:

»In s tem tudi pritisk na prodajo kmetijskih zemljišč. Abdul Corp je plenilsko podjetje, ki izriva nas, domačine, da bi poselilo svoje,« in znova sem pljunil v tla.

»Ko denar spregovori, pamet molči.«

V sebi sem preklinjal pradedu, ker zaradi malce višje vodarina na račun transakcijskega zavarovanja ni podpisal pogodbe za dobavo vode za nedoločen čas. Nasedel je, kot vsi drugi, v večnost bivšega koncesionarja, podjetje Vodnar d. d..

Znova sem se, dobesedno, zakopal v delo. Čeprav sem se prikopal že do petih metrov, še vedno nisem naletel na sledove vlage. Merilnik je še kar vztrajal pri 0. Zaskrbljeno sem segel na dno in med prsti presipal kot poper suho kamnino. Sranje!

Abdul Corp mi je zvečer znova poslalo ponudbo za odkup kmetije, tokrat za deset odstotkov nižjo od zadnjič. Zavedajo se, barabini, da se nama zmanjkuje vode. Rastline zahtevajo svoje in brez njih ni prihodkov. Magda je trpko zrla v zaslon:

»Cisterna z reciklažno vodo je skoraj prazna. Še teden dni, je vzdihnila. »Če odkrijejo, da najin lovilec vlage še deluje, bodo težave. Kaj potem?«

Nekaj trenutkov sem zrl v njen utrujen obraz in jezno odvrnil:

»Vir vode mora biti nekje pod nama, na parceli. Črpališče je samo dva kilometra stran. Kakor hitro bo merilnik zaznal vlago, sva rešena in tudi lovilca ne bova potrebovala.«

Magda ni delila mojega optimizma:

»Vs izvajalci izkopov in vodnih instalacij so te zavrnilo zaradi nekih zakonodajnih razlogov. Abdul ima denar in samo to šteje. Skopal si pet metrov. Koliko še?«

Razdraženo sem siknil:

»Kolikor bo treba!«

Pred spanjem sem stopil ven in se zazrl v zvezde. Tuhtal sem, kako se rešiti iz zagate. Misli so me pripeljale do oblasti, ki je pri podelitvi koncesije očitno stavila na denarno prisrčnost. Ti neumni prikoritniki se ne zavedajo, da Abdul Corp ni dobrodelna organizacija, temveč deluje v interesu lastnikov, ki mrzlično iščejo primeren življenjski prostor za svoje ljudi. Popolnoma jih razumem. Države Arabskega polotoka so postale en sam pekel z večno vročino. Sveži prišleki že zdaj predstavljajo skoraj polovico prebivalstva okrožja. Na naslednjih volitvah bodo dobili večino, prevzeli oblast in zakone prilagodili sebi. Zdajšnjim oblastnikom se bo še kolcalo po dobrih starih časih, karkoli že to pomeni.

Zamislil sem se nad preostankom vode. Tudi lovilec ne bo zadostoval pokritju niti najosnovnejših potreb. Ded je ustje lovilca pametno vkopal in ga droni ne najdejo. A kako dolgo še? Čas ... Ocean časa, ki odteka.

Zjutraj zarana sem se znova podal v svojo jamo. Kaj bi dal za avtokopalnik, ki sem ga prodal po očetovi smrti! Mislil sem, da ga ne bomo več potrebovali. Zdaj pa, saprlot na kose, pri zlodejevem

rogovju ... Ostali so mi lopata, vibracijski kramp in transportni trak. Pljunil sem v levo in desno dlan ter ... veselo na delo. Z vztrajnostjo zjebanega ključovalnega prdca sem se zaganjal v vse trši sediment. Dober meter nižje sem poskusil z merilnikom vlage. Nič. Opoldne, po še pol metra, sem se po vrvni lestvi skobacal na vrh in zrl v izkopano.

Zaslišal sem brneči zvok avtomobila. Postavil sem roke na boke in čakal. Veliko vozilo z oznakami Okoljske inšpekcije se je ustavilo pred kupom izkopanine. Izstopila sta dva elegantno oblečena moža. Kaj vraga tu počneta? Nagrbančil sem čelo. Oprezno sta pristopila, ogovoril me je starejši, a takoj sem vedel, da je šef mlajši.

»Gospod Zlivnik,« in na moji uri se pojavi njun certifikat, »midva sva iz Okoljske inšpekcije.«

Ošvrknil sem ju in ogovoril mlajšega:

»Dobro za vaju. Plačujemo vas davkoplačevalci, plača je vedno desetega, nikoli ne zamuja.«

Starejši si je ogledoval jamo, kup peska in kamenja ter stiskal ustnice:

»Kar velik kup ste izkopali. Verjetno ste spregledali novelo zakona o izkopavanju na kmetijskih zemljiščih in še nekaj druge zakonodaje se vam je izmuznilo.«

Besede so se mi zataknille v suhem grlu:

»Zakaj bi potreboval dovoljenje za ritje po lastni zemlji?«

»Gospod, ste vedeli, da ste po zakonodaji lastnik zgolj površine in tega, kar zraste na površini zemlje. Mineralna in rudna bogastva so obče dobro in za izkoriščanje potrebujete ustrezen dovoljenja.«

»Se norčujete iz mene?« sem dvignil glas. »Vidite kje kakšne dragocene minerale?«

Mlajši je stopil v ospredje in mračno ošvrknil kup izkopanin:

»Za izkop, globlji od pet metrov potrebujete rudarsko koncesijo. Kakor hitro začnete z izkoriščanjem dobrin pod petimi metri, potrebujete ustrezno koncesijo za mineralno dobrino, ki jo želite izkoriščati. Koncesijo lahko zaprosijo samo ustrezno registrirani poslovni subjekti z dokazili, da so usposobljeni za izvajanje dejavnosti. Glede na to, da so vaša orodja lopata, kramp in trak ...« se je kislo nasmehnil in pogledal s starejšim sodelavcem.

Resnično se mi je dvignil pritisk, srce mi je kot noro udarjalo. Prišla sta ta dva sralca, prisrčna z lopovskimi barabini in mi zdaj kakata na

glavo z nekimi debilnimi koncesijami.

»Saj nista resna,« sem siknil. »Vidite kakšen rudnik?«

Mlajši uradnik je strogo resno odgovoril:

»Seznam vaših prekrškov je precej obširen. Dobili smo prijavo in dolžni smo ukrepati v skladu z zakonodajo. Kam bi prišli, če bi lahko vsakdo počel, kar mu pade v glavo?«

Jezno sem prhnil:

»To so zakuhali tisti Arabci, ki bi se radi polastili moje zemlje. Kaj pa moja v Ustavo zapisana pravica do zdrave pitne vode?«

Uradnik je mračno odvrnil:

»Gospod, te pravice vam nihče ne jemlje.«

Besno sem zarenčal:

»A res? Kaj ni prekinitev dobave, čeprav sem redno plačeval vse račune, v nasprotju z Ustavo?«

Uradnik je ohranil mirno kri:

»Po novi zakonodaji, ki je obstala zaradi propadlega referendumu, se je spremenila vloga koncesionarjev mineralnih dobrin.«

Jezno sem prhnil:

»Voda ni neka mineralna dobrina, temveč je,« sem dvignil glas.
»Voda!«

Uradnik je monotono odgovoril:

»Po novi zakonodaji je voda izenačena z ostalimi mineralnimi dobrinami. V skladu z novo veljavno zakonodajo boste prejeli odločbo o kršitvah, ugotovljenih pri inšpekcijskem nadzoru.«

Pred očmi se mi je odvrtel film zadnjih treh let. Zastal mi je dih ob misli, da sva z Magdo ignorirala referendumski poziv in nisva resno vzela opozoril ob spremembi koncesionarja. Tudi pogodbe nisva prebrala, le podpisala sva jo.

Dvignil sem pogled v nebo. Zazrl sem se v kupolo, ki je objemalo naše okrožje na robu Marsovega tropskega pasu. Fobos je neprizadeto hitel preko neba ...

Julija in Zdenka Jagodič

Dopust na oceanu

Šel bi na dopust na ocean,
kar bo težko,
saj plavati ne znam.

Kaj naj zdaj?
Naj plavat sploh ne grem,
ampak raje ne,
reva sem potem.

Naj grem na tečaj,
se plavati učit,
potem v ocean,
tudi ribice lovit.

Trenutno zdaj tečajev tukaj ni
saj po naši domovini,
covid nas straši.

Za dopust
ostal bom raje kar doma,
ocean
pa naj se sam igra.

Klementina Sambolič

Očarana

Vsako leto
imam to čast,
da me omamiš
s svojimi čari.
Da se potopim v tvoje
modrikasto zelene lovke,
pomežiknem v pozdrav
tebi in tvojemu ognjenemu prijatelju,
da me zazibaš nežno ali sunkovito

...

Moje večno MORJE!

Vsako leto
imam ta privilegij,
enim dan,
a drugim daljne sanje.
Užijem te krepko,
ko se potopim v to,
kar zame raj je.

...

Moje MORJE!

Pogled,

ki ruši moje zidove
in iz srca
odklenja mi okove.

Meja ni,
do koder seže mi oko,
le beli trikotni,
ki se vzpenjajo,
da segli bi v nebo.

Umirjajo se
valovita tla pod njimi
in se bleščijo v soju
tisočih zrcal.

A nekaj jim ne da miru,
kot včasih meni,
da pljusknejo čez rob
njihovih obal.

Ljudmila Conradi

Haiku pentlja

1.

Šel je na dopust.
Zdravil revmo je v morju.
Domov je prišel.

Prišel domov je
brez bolečin in vesel.
Zdaj zmore delo.

Zdaj zmore delo
vsako v hiši in vrtu.
Denarja nima.

Denarja nima,
saj hotel je drago stal.
Pa kaj bi denar?

Pa kaj bi denar!
Saj zdravje največ velja.
Šel bo na dopust.

2.

Vsepovsod lepo
naše okolje naj bo.
Čisto in svetlo.

Čisto in svetlo
okolje je nam v ponos.
Zdravje nam daje.

Zdravje nam daje
in veselo živimo.
Delimo nasmeh.

Delimo nasmeh
prijateljem tem in vam.
Vsem dobrim ljudem.

Vsem dobrim ljudem
naj bo okolje večno
čisto in svetlo.

Marija Deželak

Rezka - še imamo čas

Spet zgodba o ženski, me je preblisnilo, ko sem napisala naslov. Seveda, kako bi lahko bilo drugače, ko pa na njih svet stoji, mi gre na smeh in toplo mi je pri srcu. Zaradi sinočnjega dogodka na obrobju mesta. Zaradi Rezke, ki je tam blestela kot večerna zvezda in nam podarila del sebe, tisti skriti, najbolj dragoceni, kjer hrani ženska svoje najlepše in tudi boleče spomine. Zbirko vsega, kar jo ohranja pri življenju in iz katere črpa moč, vztrajnost in pogum - stvari, brez katerih bi nas vesolje že davno odložilo na dno oceana in nas pozabilo. Pa se ni zgodilo. In se ne bo!

Zaradi žensk - Rezk, Štefk, Iren, Nataš ..., niso pomembna imena, ne letnice, nobenih osebnih podatkov ni potrebnih, ker jih poznamo. Prepoznamo v množici. Ker izstopajo. Po čem? Po marsičem. Ker so prijele življenje za roge, se mu zoperstavile in kljub izgubljenim bitkam zmagale na mnogih bojiščih, brez orožja in brez sredstev za uničenje. Brez agresije. Njihovo edino orožje je bilo srce, ki je čutilo, da morajo nekaj spremeniti in glava, razum, ki je našla razlago in sprejela svojo odločitev. Samo to dvojje šteje, za vse čase in za vsa obdobja velja enako.

Rezka je moja sosedka, oddaljena nekaj sto metrov, a pogled skozi okno domače hiše zaobjame tudi njen dom, skrit za visokimi smrekami, v čudovitem naravnem okolju. V veliki, mogočni hiši živi sama. Po smrti moža se je preselila v prostore spodnje etaže, kjer ima vse na dosegu rok in je z nekaj koraki že v prekrasni naravi - na vrtu, na klopici pod brajdo, na svoji zemlji. Rada jo ima in to se vidi ne samo na gredicah in polju, ljubezen do nje in spoštovanje nosi Rezka v

svojih očeh, toplih in blagih, polnih hvaležnosti za njene darove. Poznam jo vse svoje življenje: njo, njeno družino, njeno veselje do petja, do šivanja, do vožnje z avtom (še vedno vozi!), do pristočasnih dejavnosti v različnih društvih, do pisane besede, s katero izpoveduje svoja doživetja in občutke, ki ji ležijo na duši. In prav zaradi tega slednjega, zaradi izpolnjene dolgoletne želje, da svoje rime in osebne izpovedi izda v svoji knjigi, sem se sinoči udeležila tega veličastnega dogodka. Zaradi spoštovanja do nje, zato, ker jo cenim. In ji privoščim.

Pri svojih osemnosemdesetih letih jo je izdala. Spomine v rimi in besedi. V samozaložbi, s finančno podporo občine in pomočjo literarnega društva, katerega je članica. Mar ni to vredno, da grem, sem si dejala in brez pomislekov odšla na kraj dogodka.

In bilo je kaj videti. In slišati. In občutiti. Člani njene drage družine, krajani domače vasi in še kateri, predstavnica občine, društva upokojencev, člani literarnega društva..., vsi smo z navdušenjem spremljali dogajanje na odru. Pričelo se je z zvoki kitare in s pesmijo, nadaljevalo z vprašanji voditelja in odgovori avtorice, ki je ne samo pripovedovala o svojem bogatem življenju, temveč svojo pripoved popestrila še na humoren in zabaven način, kot da smo priča odlično odigrani predstavi. Gledalci smo uživali ob pogledu na njeno še vedno visoko, pokončno postavo, oblečeno v lep svetel kostim z modnim dodatkom in klobučkom, ki je zaokrožil pogled njenih živahnih, toplih oči. Nobene treme ni bilo čutiti, kot da je to že večkrat počela, kot da je izdaja knjige nekaj samoumevnega.

Pa vendar ni bilo čisto tako. Ko smo poslušali Rezkinе pesmi, ki jih je v njenem imenu brala mlajša literatka, je vmes iskreno in malo v zadregi priznala, da se je bala tega večera, da bo voditelj spraševal nekaj, kar ne bo dovolj dobro odgovorila. In da mu je hvaležna, ker je ni prehudo »mučil«. Dolgo časa si svojih pesmi namreč ni upala dati na plano, zato je bila še kako vesela in počaščena, ko so jo v literarnem društvu tako lepo sprejeli. Med člani je našla veliko oporo in samozavest, njena skromnost in zadržanost je bila bogato poplačana. »Tvojih besed ne more nihče drug napisati tako kot ti, pa ima lahko ne vem kakšno fakulteto,« jo je opogumljal predsednik. O njeni iskreni osebnosti in strasti do pisanja je v knjigi, v spremni besedi, lepo spregovorila tudi naša dolgoletna članica.

Pravijo, da je izguba otroka - izguba prihodnosti. »Ko mati sina izgubi, hujšega gorja na tem svetu ni«, so besede, ki jih je Rezka med drugim zapisala v pesmi, posvečeni njemu in času, ko je ugasnilo

sonce. A mati, četudi s krvavečim srcem, morjem žalosti in prelitim solzam, ni obupala. Uteho je našla v svojih dragih, ki so ji ostali, v pesmih in rimah, ki jih je ustvarjalo njeno ljubezni polno srce, v življenju, ki ji je ponudilo dlan. Ni se dala, ni izgubila prihodnosti. Tukaj je, skupaj z njo. Sinočnji dogodek je povedal, da je vsak človek svoj svet. Svet zase. Da je le od njega odvisno, kako se bodo stvari peljale. Bo šlo ali obstalo?

Iskrene čestitke, draga Rezka, draga pesnica! Za sinočnji večer, za spoznanje, da imam tudi jaz še čas izdati knjigo. Nekoč. Da mi ni treba hiteti in se obremenjevati. Da se bo zgodilo. Takrat, ko se zgodi tisto, kar nam je namenjeno. Ob pravem času.

Tako pravi tudi Rezka: »Ljubiti in ljubljen biti, je treba znati ceniti, to ni mala stvar, za to nisi nikoli prestar.«

Marjan Škoda

Ocean

Ocean,
velika dlan,
ne ponuja ti nekaj
kot vsak dan.

Modrina mirna,
ki počiva lesketaje se v soncu.

Bleščice tvoje zre popotnik,
ki na obali tvoji končal je dolgo pot.

Človeku, ki na tebi izak je svoj lepši dan,
in zdaj ves zgaran,
Njemu se vračaš iz dneva v dan.
Še vedno,
Na kamnitih stopnicah sedi,
dokler dokončno ne papre oči.

Kolumba v zgodovino si zapisalo,
ko izkal konec je sveta.
In ni ga načel.
Vemo, da ocean nikjer se ne konča.

Mnogi zrli v tvoje so daljave,
ker rodna gruda bila jim je pretesna.

Nekateri prekleti od okolja,
bežali so čez tvoja morja.

Tukaj ob mojih nogah zdaj si mirno,
a znaš piti tako preketo silno,
ko tvojih vodá dvigajo se vrhovi,
v tvojih globinah nastajajo grobovi.

Matej Krajnc

Mučenje na barju

megla vzhaja iznad treh pedi.
ni vse v spanju, je pa vse v de-
narju.
gledamo, kako se sončni vzhod
cedi,
pripravljeni na mučenje na barju.

kimali smo, ko je sonce vzšlo.
kimali smo blatu in vladarju.
zdaj taisti žene nas v temo.
kako bo slastno mučenje na barju!

odmeva zven avtomobilov. zgodnji so.
zvečer nikjer nobenega ne bo ...

sprašujem se, kako sem se rodil.
i am, i said, ponavljam. slišim: are you?
danes prepozno je, a jutri bom kadil,
puhal bom dim med mučenjem na barju.

megla vzhaja iznad treh pedi.
ni vse v spanju, je pa vse v denarju.
gledamo, kako se sončni vzhod cedi,
pripravljeni na mučenje na barju.

Nada Tržan-Herman

Hudičev motivator

Odteka reka v oceane...
Odteka hitro, vse prehitro...
Strugo so ji poglobili, pohitrili...
Ah, bilo je nujno porabiti EU-sredstva.

Niso čistili bregovov rečnih,
niso posvetili se jezovom,
hitro vse razdrli so, razrili,
grobo mučili so rečno strugo.

Posušili so potočki se šumljavi,
kjer skrite so bile perunike in žabe;
pregnali so rusalke iz tolmunov, barja..

Voda zdaj drvi v morje, suša pa narašča;
zemlja talec je velikih del (EU-projektov),
denar je motivator dela in profita – ne življenje.

Nevenka Brešar

Krvodajalstvo

Trenutno sedim tretjič na stolu,
na katerem darujem kri.
Za ljudi, ko to potrebujejo.

V moji bližini spet dobro osebje,
tiho slišim, da me nekaj sprašuje.
A moj pogled beži proti vratom.

Iz katerih se sliši ropot.
Spominja me, da letim z letalom
kateri se komaj drži skupaj.

Dobrih par minut, ko sedim na stolu.
V vrečki se shrani 4 deci krvi.
Ta tekočina nas vse povezuje skupaj.

Krvodajalsko
naj bo pesem življenja.
Tukaj naj teče življenje dalje.

Renata Cigler Gandolfo

Glasbeni stolp

Bližal se je konec njenega dopusta, če je tako lahko imenovala enotedensko prekinitev dela pred zaključkom delovnega razmerja kot trgovski potnik. Ni bilo kruha v tej smeri.

Sedela je v sobici, ki jo je najela pred nekaj meseci. Njena dveletna hčerka se je igrala pri sosedovih otrocih. Razen skrbi zanjo, v bistvu ni imela nobenih drugih obveznosti. Redne zaposlitve ni bilo, čeprav si je to močno želela, Lilijana pa je jutro in čas kosila preživela v vrtcu, ki se je nahajal le kilometer stran od hiše, kjer sta živeli.

Kadar ni bilo Lilije, kot ji je rada rekla, je poslušala glasbo iz novega glasbenega stolpa, ki ga je kupila od prijatelja iz Žalca. Zanj je odštela dobrih 30 000 tolarjev.

Kazalci na uri so tekli in tekli, kot bi šlo za stavo in naenkrat je bila ura tri, čas, da gre po Lilijo. Saj, ne bodi ga treba... ni še minila ura, kar sta bili doma, že se je Lilija sporekla s sosedovimi. Nikoli ni vedela, kaj naj reče ob takšnih trenutkih. Odvlekla je Lilijo do hiše in jo za kazen zaprla v sobo. Ni točno vedela, kaj je soseda pričakovala od nje, a nekaj je bilo jasno obema: otroško jezo in zamere je bilo potrebno vzeti v zakup, če si hotel iskreno prijateljstvo.

In tako sta živeli, ona in Lilija, iz dneva v dan.

Na vrtu so v zgodnji pomladi pognale trobentice in okrasila je z njimi celo kuhinjo in dnevno sobo. Ko se je lastnik hiše na večer vrnil domov in odkril opustošen vrt, je pobesnel nad njo.

Ampak, kot rečeno, določene stvari je potrebno vzeti v zakup. Tako, kot je sama morala sprejeti sostanovalko v sobi nasproti svoje. Kopalnico in kuhinjo pa sta si delili. Sčasoma sta postali prijateljici, hvala tudi dejstvu, da je Nina, prijateljica, nakupovala kot na zalogo v vojnem času, vsako jutro je stala na pultu poleg hladilnika nova škatla s svežimi piškoti. Ni se jim mogla upreti. Kako le, ko pa so še dišali po pekovi pečici in hrustali pod zobmi.

Ja, Nina jo je »pogrunjala«, kot bi dejali pri njej doma, saj je bila vsaj toliko sladkosnedna, kot rjavi kočevski medved na sveži gozdni med.

Ampak, mimo tega, ji Nina ni nikoli očitala, da je pojedla njene kekse, sama pa je o stvari modro molčala. Samo, ... kile, te ji niso šle v račun, saj se je v dobrem mesecu dni zredila celih pet kilogramov. Ja, stvar je bilo potrebno vzeti v zakup.

Napočil je petek, dan za lokalni časopis in za male oglase o prostih delovnih mestih v mestu in okolici. No, časopisa nikoli ni zares prebrala, je pa pozorno prelela male oglase. Prvi oglaš, nič... iščejo šlosarje, drugi je bil namenjen vodovodnim inštalaterjem, tretji, no, ta bi pa lahko bil zanjo zanimiv: starejši moški, z začetkom demence, išče osebo, ki bi ga oskrbovala na domu.

»To je to,« si je rekla, prepisala telefonsko številko in se spravila na kolo, da pripelje Lilijo iz vrtca domov. Bila je dobre volje in Lilija ji je poplačala z zdravim otroškim smehom.

Po kosilu, bilo je okoli tretje in zunaj že pošteno vroče, je zavrtela prepisano telefonsko številko, zadržala je dih. Oglasil se je mladeniški moški glas.

»Kličem zaradi oglasa,« je dejala. »Saj je delovno mesto skrbnice še na voljo?«

»Ja, ja, seveda. Ste med prvimi, ki kličete.«

»A mi lahko poveste kaj več, pogoji in dolžnosti in podobno...«

»Ja, ja... gre za mojega deda. Živi v hiši z večjim vrtom v predmestju, skoraj že na deželi. Ker so vsi njegovi bližnji že onstran, ima samo še mene, vnuka, ki naj bi skrbell zanj. Je že dokaj v letih in marsikaj pozabi, pa tudi pridno roko si želi, ki bi mu pomagala pri pospravljanju in kuhanju. Vi – ali bi vam bilo odveč, če bi prišli in se nastanili v hiši skupaj z njim?«

Vzela si je dve minuti za premislek in končno dejala:

»Mislim, da bi bilo to izvedljivo. Samo, nekaj stvari bi še morala urediti pred selitvijo.«

»Prav«, je odgovoril mladenič. »Potem pa je najbolje, da se srečava v živo in dorečeva pogodbo. Danes je petek in potujem na obalo, vendar bom do srede že nazaj in se lahko vidiva, na primer, v četrtek. V ponedeljek pa smo prvega, in, če dorečeva stvar, lahko pridete v hišo.

»Ja, do petka bi tudi jaz lahko vse uredila.«

Odložila je slušalko in se zagledala v svojo podobo v zrcalu, ki je viselo nad telefonsko mizico in ni skrivalo njene zaobljenosti.

»Ja, tako bo najbolje. Tudi za Lilijo,« si je dejala.

Sobico bo pustila in se odselila v predmestje, Lilija pa bo morala znova k babici. Zavedala se je, da se bo morala v celoti posvetiti vodenju gospodinjstva in strežbi starejši osebi.

V nedeljo sta se z Lilijo najavili pri babici na kosilu, ki je koj posumila, kam pes taco moli. »A Lilijo bi mi rada pustila?« jo je vprašala.

»Kaj pa naj? Delo bo zahtevno, ne bom imela časa zanjo, je pa že skrajni čas, da se znova zaposlim in nekaj prislužim.«

»To že. Saj ne rečem,« je odvrnila mati. »Samo,... si dovolj pri močeh, da se spopadeš s tem izzivom?«

S tem je namigovala na njeno duševno zdravje in mir, saj še nista minili dve leti od njene hospitalizacije zaradi poporodne depresije.

»Ah, mama, nikar me ne muči še s tem. Kaj ne vidiš, da sem popolnoma v redu?« je rekla, čeprav ni bilo ravno sto procentno vse ok.

In je bilo tako dogovorjeno, da bo pripeljala Lilijo konec tedna, če bo službo sprejela.

Preostal ji je še pogovor z lastnikom hiše, ki je zahteval štirinajst dnevni odpovedni rok najema sobe. Z njim je šlo lažje, saj so na sobice v mestu mladi čakali v vrsti.

Napočil je četrtek, njen dan D.

S Travnerjevim vnukom sta bila zmenjena ob desetih dopoldan v gostilnici ob reku, na nevtralnem območju.

Kritično se je premerila v ogledalu. Oblekla je kavbojke in rožnato srajčko. Upreti se bo morala piškotom, je pomislila in skočila na kolo.

Takoj ga je opazila. Bil je črnolas, vitek in ne previsok. Zaklenila je kolo in mu ponudila roko::

»Lena. Vi pa morate biti g. Travner mlajši,«

»Tako je. Peter,« ponudil ji je stol.

Naročila sta kavo. Tiho sta obsedela in se nekaj trenutkov vzajemno ocenjevala.

»Vi nimate zadržkov glede vselitve k dedu in mu tako biti na voljo 24 ur na dan?«

»Ne, če bo le delo pošteno plačano. Sem sicer mlada mamica, a bi hčero varovala moja mama. Ob nedeljah pa bi si vzela prosto in bi dan preživela z njima.«

»Ded ima dobro pokojnino in bi lahko plačeval svojo gospodinjo. Njemu je važno, da lahko starost preživlja v svoji hiši. Če ne bi našel nikogar, bi moral v dom. Jaz sem večino časa v Kopru na delu in mu ne morem stati ob strani. Ded bi bil odvisen od vas.«

»Prav,« je rekla »torej naj bi se v ponedeljek vselila k vašemu dedu. Kaj pa moje stvari? Jaz nimam avta na razpolago.«

»Jaz imam avto in lahko se takoj zapeljeva, da vas predstavim dedu, in, če bo zadovoljen, lahko jutri pripeljeva vaše stvari.«

»No, saj nimam veliko. Nekaj obleke, spominki, nekaj knjig in pa, zelo pomembno, glasbeni stolp. Tega bi pa res rada imela pri sebi, sem ga šele kupila. Glasba 5x na dan, je moj moto.«

»No, tu se bosta z dedom zagotovo ujela. Tudi on non stop posluša radio.«

In sta se odpravila. Nista se dolgo vozila. Slabih petnajst minut. Hišica je stala na obronku velikega travnika, bolj sama zase. Bila je pol lesena in pol zidana. Peter je zapeljal pred vrata garaže, na hišnih vratih se je prikazal ded. Bil je dokaj klen moški, v zgodnjih osemdesetih. Desno nogo je malce vlekkel za sabo.

Izstopila je in mu dala roko.

»Gospod Travner, če se ne motim.« nasmehnila se mu je.

»Jaz sem Lena, vaša bodoča gospodinja, če vam bo po godu.«

Pristopil je še Peter in stopili so v hišo.

V majhni predsobi je bilo troje vrat. Desno je bila bivalna kuhinja, naravnost spalnica, levo pa Petrova soba. V kopalnico se je šlo iz kuhinje. Opazila je, da je bila hiša čista in negovana.

»Enkrat na teden prideva z zaročenko in počistiva, kakšna jajčka si pa ded speče tudi sam.«

»Ja, veste, Lena, težko je, če je človek, star, betežen in sam. Žena je šla onkraj že pred desetimi leti, edini sin je v tujini, Peter pa, edini, ki mi je ostal, dela na obali.«

»No,« je povzela, ko so v kuhinji sedli za veliko mizo, »jaz sem pripravljena priti semkaj, v vašo hišo in vam gospodinjiti, kot najbolje znam. Nisem sicer izučena kuharica, se pa ob ognjišču kar dobro najdem. Vidim, da kuhate na plin.«

»Ja,« je dejal ded, »pozimi pa kuham in grejem hišo na drva. No, morda pa vas vendarle preizkusiva, da vidimo, kako se boste odrezala. Mesečna plača na roke, vsakega prvega v mesecu.«

»Prav. Potem pa jutri s Petrom pripeljeva moje stvari, v ponedeljek pa se vselim.«

Aha, vsako nedeljo bi bila pa prosta, da dan preživim s svojo malo hčero.«

Naslednji dan je Peter naložil v avto Lenine stvari. Ko je držal v rokah glasbeni stolp, so se mu zaiskrile oči:

»O, tole je pa vredno svojega denarja,« je rekel Leni in previdno položil stolp v prtljažnik.

V dedovi hiši sta raztovorila in stolp je našel svoje mesto na polici pri oknu v kuhinji. Prižgala ga je in pripravila večerjo za vse tri.

Nato jo je Peter zapeljal domov, v ponedeljek pa se bo pripeljala s kolesom.

Bila je srečna. Vse se je odvijalo, kot si je le lahko želela. Nedeljo sta še zadnjič preživeli skupaj u Lilijo v sobici. Plesali sta, se igrali in smejali.

Lena se je dobro vživela v vlogo gospodinje pri gospodu Travnerju in on je bil zadovoljen z njo. Kadar je bilo toplo in ni deževalo, je sedel na klopci pred hišo, Lena si je dajala opravka z obešanjem perila ali zalivanjem solate na vrtu.

Tudi korenje, petršilj, čebulo in paradižnik sta imela.

Dnevi so minevali, napočil je dan prve plače. Gospod Travner ni skoparil.

V kuverto je dal 50 000 tolarjev in Lena bi od veselja najraje zavriskala. Minil je tako še en mesec, nato še eden.

Kot bi mignil, je bil tukaj oktober, rdeče listje je padalo na tla, zavel je prijeten jesenki veter, vročina je popustila. Narava se je počasi pripravljala na zimski počitek, Leno pa so pričele zapuščati moči. Namesto ob šestih, se je vstajala ob osmih, s Travnerjem sta zajtrkovala šele okoli desete. Vse teže je delala, pa tudi njeno razpoloženje je bilo turobno. Lotevala se je je depresija. Tudi Peter je opazil, da se je spremenila, na slabše. Rekel ji je:

»Lena, morala boš k zdravniku, nisi v najboljši koži. Lahko te peljem.«

Zgrozila se je ob misli na zdravnike, bolnišnico. Samo tega ne. Hkrati pa je vedela, da tako ne bo mogla naprej. Soboto in nedeljo je prespala v Petrovi sobi. Tudi on je imel neke vrste glasbeni stolp; staro, težko škatlo, ki se niti na daleč ni mogla primerjati z njenim, pa še pokvarjen je bil.

V ponedeljek zjutraj je Peter prišel že zgodaj, Lena je bila še v pižami, kuhala je kavo, ded se je prebujal. Peter je sedel k mizi, od nekod je privlekel bel list papirja in pričel pisati. »Takole bova naredila,« se je obrnil k Leni, ko je končal. »tule sem sestavil kupo prodajno pogodbo, s katero se obvezuješ, da mi prodajaš svoj glasbeni stolp v zameno za mojega in 5000 tolarjev za povrhu. Samo tule spodaj podpiši.« iz denarnice je potegnil pet tisočaka in porinil Leni v roke kemični svinčnik. Bila je zmedena. Le kaj hoče Peter? Njen glasbeni stolp?

»Podpiši,« je vztrajal, »no, daj.« ne da bi pravzaprav sploh hotela, je podpisala, Peter pa ji je stisnil v roko denar in en izvod pogodbe:

»Tako, tvoj stolp je sedaj moj,« je rekel »ti se pa obleci in greva.« bila je kot ohromela. S težavo je navlekla kavbojke in majico, postregla je še dedu s kavo in sta šla.

V Travnerjevo hišo se ni več vrnila, ker jo je dežurni zdravnik napotil v bolnico, kjer je preživela dva meseca.

Peter je njene stvari dostavil k materi, namesto njenega glasbenega stolpa pa ji je

dal svojo staro, pokvarjeno škatlo.

Tanja Mencin

Vse teče

Čas ponavadi teče v ure tišine,
reka v morje zamisli,
modrina beži v oblake,
v sivino in dež,
veselijo se tega le žabe v **barju**.

Ocean prežareva v poletni vročini,
me kliče sirena v moker objem,
do koder se vije črta obzorja,
se **mučijo** valovi,
da me rodijo iz pene.

Vse teče, vse se pretaka,
vse raste in valovi,
kakor usoda, ki me pospremlja
od začetka, pa vse tja do bridkega konca.

Vse teče, vse se pretaka.

Pisateljski izziv 1 na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=xadsfmS0UL0&t=3s>

Pisateljski izziv 2 na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=plcDtAvvD8Q>

Pisateljski izziv 3 na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=ly2rQWAZJK0&t=3s>

Pisateljski izziv 4 na YouTube: KMALU

Program festivala Fanfest 5

Osrednji program festivala bo v **soboto, 25. 9.** Dogajalo se bo na dveh prizoriščih, Celjski kulturnici (Gledališki trg 4) in Knjigarni in antikvariatu Antika (Kocbekova ulica 6).

Celjska kulturnica: Delavnica ob 11:00:

»Kako ne pisati fantastike«

Festival se bo začel delovno. Avtorice in avtorji se moramo ves čas izobraževati, saj je to eden od načinov za izboljševanje svojega pisanja. Delavnico bo vodil priznani pisatelj, pedagog in teoretik, prof. dr. Zoran Živković, stalni in glavni gost festivala.

Knjigarna in antikvariat Antika: Predstavitve ob 16:30

Okvirni program:

- Predstavitev Supernov 10 in 11
- Predstavitev regionalnega dogajanja:
 - FFK Pazin - Hrvaška
 - Sferakon - Hrvaška
 - Refestikon - Črna gora
 - Zbirka Regia Fantastica - Srbija
 - Zbirka Besan - Srbija
- Zbirka Pričevanje tujih svetov (Srbija, Hrvaška, Črna gora, Slovenija)
- Mednarodna zbirka Virusna zavesa (Romunija)
- Sveže v Sloveniji

Celjska kulturnica: Osrednja prireditev ob 19:00

- Uvodni nagovori
- Poetični uvod v fantazijo
- prof. dr. Zoran Živković: Dostojevski in fantazija je primerna tema ob letošnjih obletnicah velikana svetovne književnosti, Fjodora Mihajloviča Dostojevskega (200 letnica rojstva, 140 letnica smrti in 150 obletnica prve objave kultnega romana Besi).
- Fantastična poezija v živo
- Mednarodna zbirka Virusna zavesa
- Fantastični družabni večer

Razpisi Celjskega literarnega društva za 2021/22

Celjsko literarno društvo ima nekaj stalnih in tematskih razpisov.

Vsesledje - za številko 41 (letnik 2022)

Revija Vsesledje je splošna revija za kulturo in literaturo. Izhaja 1x letno, praviloma oktobra, ko je predstavitev, ki je ena od osrednjih prireditev Celjskega literarnega društva.

Odgovorni urednik revije je dr. Zoran Pevec.

V reviji objavljamo:

- ⇒ poezijo (zaželeno je nekaj pesmi, da ima urednik določen izbor)
- ⇒ prozo (kratke zgodbe)
- ⇒ esejistiko
- ⇒ recenzije
- ⇒ dramatiko (kratka dramska besedila)

Pomembno o pripravi besedila za objavo:

- ⇒ Besedila morajo biti v elektronski obliki (wordov format) poslana po elektronski pošti kot priloga.
- ⇒ Tipkanih ali pisanih besedil po pošti **ne sprejemamo**.
- ⇒ Besedil ne okrašujte, naj bo samo navadno besedilo.
- ⇒ Slike, ki jih želite vključiti v besedilo, pošljite posebej in v besedilu označite, katero sliko kam vstaviti. Slike, vključene v Wordov dokument so neuporabne za tiskano publikacijo.
- ⇒ Vsako besedilo mora vsebovati tudi ime in priimek avtorja(-ice) in zaželeni so kontaktni podatki (gl. varovanje zasebnosti).
- ⇒ Prispevki se honorirajo samo izjemoma
- ⇒ Rok za pošiljanje za tekoče leto je 1. junij. Prispevki, ki prispejo kasneje, se objavijo samo po dogovoru z urednikom.

Poseben del revije je Mlado Vsesledje, kjer objavlja osnovnošolska in srednješolska mladina.

Pošiljanje prispevkov:

- ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo)
- ⇒ zoran.pevec@gmail.com (odgovorni urednik)

Obiščite tudi spletno stran <http://cld.si> in <http://cld.si/Vsesledje.html>

Kmalu: delavnica interpretacije poezije

Branje poezije je zahtevno. Tudi branje lastnih prispevkov je običajno precej stresno. V društvu se zavedamo zahtevnosti, zato smo v sodelovanju z ZKD Celje in amaterskim gledališčem Zarja pripravili delavnico Interpretacija poezija.

Delavnica se bo predvidoma začela 6. 10. ob 17:30 v Celjski kulturnici.

Delavnica na spletu:

<http://cld.si/INterpretacijaPoezije.html>

Supernova

Revija Supernova je edina slovenska revija za fantazijsko književnost. Izhaja 2x letno in sicer aprila in septembra.

Glavni urednik Supernove je Bojan Ekselenski.

Objave v Supernovi:

- ⇒ Proza – dolžina do 7500 besed (45.000 znakov s presledki - standard za kratko zgodbo). V primeru, da je prispevek del večjega literarnega dela, je priporočljivo navesti naslov izvirnega dela.

- ⇒ Esej – obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki) – vsebina naj bo povezana s fantazijsko književnostjo.
- ⇒ Recenzija fantazijskega literarnega dela (prednost imajo domači avtorji, lahko je tudi recenzija prevoda) - obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki)
- ⇒ Poezija – obseg je omejen na 300 verzov. Priporočamo pošiljanje več pesmi, da ima urednik izbor in dobi vpogled v avtoričino (avtorjevo) ustvarjanje

Tehnične zahteve:

- ⇒ Obvezno v elektronski obliki, brez oblikovanja (doc, docx, txt, odt)
- ⇒ V enem dokumentu je lahko več literarnih del.
- ⇒ Vsak dokument mora biti opremljen z imenom in priimkom avtorja(-ice), zaželeni so še kontaktni podatki (gl. varovanje zasebnosti)
- ⇒ Dokumenti morajo biti poslani po elektronski pošti
- ⇒ Morebitne slike naj bodo poslane posebej, v dokumenti naj bo navedeno, kam katero sliko vstaviti.
- ⇒ Besedila, ki presegajo predviden obseg, se objavijo samo po dogovoru z urednikom.
- ⇒ Rok za pošiljanje za spomladansko številko: 1. 2. (tuji) oz. 1. 3. (domači).
- ⇒ Rok za pošiljanje za jesensko številko: 1. 8. (tuji) oz. 15. 8. (domači).
- ⇒ Besedila, ki pridejo po datumu, se shranijo za naslednjo številko.
- ⇒ Besedila, objavljena v Supernovi, so lahko (ali bila) objavljena tudi v drugih revijah ali drugih publikacijah.
- ⇒ Besedil na papirju ne sprejemamo.

- ⇒ Vsak avtor je upravičen do avtorskega izvoda. V Supernovi objavljene zgodbe gredo v nabor kandidatov za nagrado supernova.
 - ⇒ Honorarjev praviloma ne izplačujemo.
- Pošiljanje prispevkov:
- ⇒ bojan.ekselenski@gmail.com (glavni urednik)
 - ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo – obvezno pripišete v mail – Za Supernovo, saj besedila privzeto gredo za Vsesledje).

Spletna stran: <http://cld.si> posebej Supernova: <http://cld.si/supernova.html>

Fanfest

Fanfest, slovenski festival fantazijske književnosti je edini takšen dogodek v Sloveniji in je del povezave sorodnih festivalov v regiji. Stalni gost festivala je prof. dr. Zoran Živković, eden najpomembnejših svetovnih pisateljev in priznani esejist, teoretik in pedagog. Tradicionalno vodi literarno delavnico na Fanfestu.

Praviloma se odvija predzadnji ali zadnji septembrski vikend.

Gostje festivala so domači in tuji avtorji(-ice), ki so pomembni za razvoj slovenske fantazije.

Na vsakem festivalu objavimo mednarodni tematski razpis. Tokrat sta aktualna kar dva razpisa, ki vsak zase odražata duh časa, ki ga živetarimo.

Pravljíčna bitja iz središča Zemlje

Čisto po naključju odkrijejo brezno, ki se nikakor ne konča. Ne čisto priseben znanstvenik (delovno ime: dr. Retep Peter Frustrič) najde pot, ki gre vse globlje in globlje, dokler se ne znajde v deželi ob središču Zemlje. Tam živijo vsa mogoča pravljíčna bitja - vilinci, škratje, volkodlaki, vampirji, zmaji, ajdi, vile (tudi rojenice), lesni duhovi ipd. (priporočam mitološka bitja domačih krajev). Znanstvenik se pobrati z njimi in jih vodi na površino.

Kraj dogajanja: Celje.

Lahko potujete v preteklost, prihodnost ali ostanete v današnjih časih. Pomembno je, da na zrak spravite pravljíčna in mitološka bitja.

Kaj, če so teorije zarote čista resnica?

Zemlja je ploščata, s cepivom nam vgrajujejo nanočipe, da nas daljinsko upravljajo, svetu vladajo reptili s pomočjo svojih služabnikov. S 5G nas programirajo ...

Dobrodošli v družbi alternativne resnice!

Priporočeno je del dogajanja postaviti v Celje.

Pogoji?

- ⇒ Forma: Poezija ali proza v elektronski obliki (docx, doc, rtf, txt, odt).
- ⇒ Dolžina besedila: do 20.000 besed (60.000 znakov s presledki)
- ⇒ Obvezno dopišite: ime, priimek, domači naslov (zaradi pošiljanja tiskovine), e-mail,
- ⇒ Neobvezno: spletno mesto, če ga imate, GSM ipd.
- ⇒ Seveda se zavezujemo, da bomo osebne podatke uporabili zgolj za potrebe razpisa (gl. varovanje zasebnosti).
- ⇒ Rok za oddajo vaših del: **15. julij 2022**. Kasneje prispela dela se uvrstijo v dogovoru z urednikom.
- ⇒ Besedilo mora biti v elektronski obliki, opremljeno s podatki o avtorju(-ice) - ime, priimek, e-mail, naslov bivališča (zaradi pošiljanja Supernove) in po želji GSM, spletna stran ipd.
- ⇒ Prispevkov v tiskani obliki ne bomo upoštevali. Časi ročnega pretipkavanja so nepreklicno minili.

Pošiljanje besedil:

- ⇒ fanfest.festival@gmail.com (e-mail festivala)
- ⇒ bojan.ekselenski@gmail.com (organizacijski vodja festivala in urednik festivalske zbirke)
- ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo – obvezno pripis – Za fanfest)

Fanfest na spletu:

- ⇒ <http://fanfest.si>

Pisateljski izzivi

Spremljajte našo spletno stran, saj je vsak mesec nov pisateljski izziv, povezan s tistim mesecem. Na osnovi predlaganih ključnih besed ipd. spišite miniaturo (do 500 besed, tudi če je malenkost več, vas ne bomo zavrnilo) ali pesem (do 50 verzov, lahko je tudi kakšen več) in pošljite na:

- ⇒ celjsko.literarno@outlook.com

Vsako prispelo delo (rok za oddajo je načeloma zadnja sreda v mesecu - datume spremljajte na spletni strani) je dobrodošlo in upamo, da se boste udeležili tudi Druženja z lepo besedo, ko se prispela dela preberejo. Sledi objava na YouTube in brošurici, kot je ta.

Naj vam steče lepa beseda!

2001 - 2021

20 let

SVEČANOST OB 20. OBLETNICI

Narodni dom Celje

Trg celjskih knezov 9

Četrtek, 28. 10 ob 18h

Celjsko literarno društvo je prehodilo dolgo pot od svojih začetkov leta 2001. 20 let kasneje je društvo verjetno največje in vsebinsko najširše ljubiteljsko literarno društvo v Sloveniji.

Pomemben jubilej bomo obeležili s poezijo članov društva.
40. jubilejna številka Vsesledja bo nekaj posebnega.

ZADNJA STRAN

kimali smo, ko je sonce vzšlo.

kimali smo blatu in vladarju.

zdaj taisti žene nas v temo.

kako bo slastno mučenje na barju!

Matej Krajnc

2001 - 2021

20 let